

Tal dia
com
avui fa...

1
any

La gran mentida

Arnaldo Otegi, secretari general de Sortu, afirma en una entrevista que "la gran mentida ha estat que sense violència es podia parlar de tot".

10
anys

Explosió mortal

Una dona de 45 anys d'origen estranger que treballava de cuidadora mor en una explosió mortal en un pis a prop del Pati de Valls.

20
anys

Borrell i Almunia

Josep Borrell sonda Narcís Serra per obtenir el suport del PSC en la seva disputa amb Joaquín Almunia per ser candidat.

Full de ruta

David Marín

Aquells poetes bojos

Era un local ple de fum i poesia desesperada en la Barcelona de principis dels 80. De fora semblava un establiment tancat i ben acomodat a la normativa municipal, però qui ho sabia entrava al portal del costat, enfilava un passadís brut i mal il·luminat, i picava una porta massissa. Un ull l'observava per l'espill de la porta i, si tot era correcte, la porta s'obria i s'accedia a un meravellós infern de música estrident i alcohol, transvestits i macarrons, *punkies* i poetes de fanzín esbojarrats. Era el lloc preferit dels soldats americans de la Sisena Flota atracada al port de Barcelona per fer-se passar l'enyor d'alguna xicota abandonada en algun poblet de Michigan, de manera que sovint hi havia baralles i el poeta Carles Maria Sanuy havia hagut de sortir més d'una vegada cames ajudeu-me.

Aquest va ser un dels escenaris en què es va forjar com a poeta, en una Barcelona plena d'espais culturals en ebullició àcrata i salvatge, més negra i autèntica que l'oficialment celebrada *movida madrileña*. Carles Sanuy va compartir dilluns a la biblioteca pública de Lleida diverses confessions vitals i literàries dins del cicle *Els 10 de...*, en la qual els escriptors ponentins són obligats a explicar, sota l'amable inquisició de la periodista Anna Sàez, quines obres literàries els han marcat. El recorregut de Sanuy, que va defensar que l'autenticitat creativa obliga a barrejar vida i obra, no podia fer res més que entrellassar biografia i lectures, experiències de vida i descobertes que fan cicatrius, com ara les dels germans Panero, Goytisolo, Carles Barral, i la bogeria d'intentar muntar a Lleida un festival literari independent, Mahalta, amb Carles Hac Mor. Era l'any 1986 i s'iniciava un llarg periple d'intents de festivals poètics a la capital de Ponent on sovint ha xocat l'energia creativa dels poetes locals amb la gasiveria de les administracions, reticents a donar gaires ales a allò que no controlen.

Sanuy acaba de guanyar el Ciutat de Palma amb *L'ordre de les coses* i és una de les veus més potents de la poesia catalana actual. Però costa de veure'l als grans cenacles nacionals. A la cultura feta des dels marges del país i la perifèria institucional li passa com a aquells locals bojos i clandestins de la Barcelona canalla: sembla que no hi ha ningú, però si piques la porta i mires què hi ha dins, estan bullint d'energia vitalista i bogeria creadora.

Tribuna

Manel Larrosa. Arquitecte

Com enredar la regió

L'allargament de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) de plaça Espanya a Gràcia és el primer projecte de metro des de la línia L9. El cost previst és de 321 milions d'euros, amb tres estacions, 4,1 quilòmetres i se li suposen 19 milions de viatgers. Sona bé, però no ho és. De les tres estacions (Clínic, F. Macià i Gràcia), només F. Macià seria nova. Es defensa que connectaria els FGC del Vallès i el Baix Llobregat. És clar que si comunicés directament Sarrià amb plaça Espanya hi hauria només dues estacions de camí, mentre que l'excursió per la ciutat n'incorporaria set. No és cap broma augmentar el temps i la densitat dels FGC dins de Barcelona.

L'ARGUMENT DE COMUNICAR Vallès i Baix Llobregat és trampós, perquè es preveu continuar la línia més enllà de Gràcia per arribar, més endavant, a plaça de les Glòries i acabar a Santa Coloma de Gramenet. Pot semblar ambiciós i brillant però no ho és. L'àmbit central del metro a Barcelona és una àrea de 51,9 km² i 140 estacions (o nodes). Més enllà d'aquest reticle central hi ha línies cap a la perifèria, com

cues, però només amb unes 40 estacions. Si comparem l'àrea similar de Madrid, la dimensió és molt coincident: 50,6 km² i 119 nodes, però no igual. La xarxa de Madrid s'estén cap a la perifèria, amb més estacions que al nucli central. Però aquí la majoria de les noves línies s'han dibuixat dins i les noves previsions encara ho incrementen més. Però la hiperconnexió té un cost molt elevat, perquè duplica estacions i trams de línia. Doncs bé, la malla de Barcelona ja és de les més interconec-

tades del món. Allò que no fa cap ciutat del món aquí és política oficial. 19 milions de viatgers també sonen molt bé, però la gran part són repetits, perquè ja estaven al metro. Només la nova estació de F. Macià pot aportar nous clients. Avui una estació de metro alimenta uns 2,5 milions de viatgers/any de mitjana. I, doncs, fins a 19 n'hi van molts! Com en l'òpera *Aida* els figurants passen molts cops per l'escenari i donen la imatge d'un enorme exèrcit.

LA RAÓ DE TOT PLEGAT és la incapacitat de Barcelona de fer una metròpoli de 5 milions d'habitants i quedar-se sempre en els 3, reclosa endins. Madrid ens ha donat lliçons espectaculars que nosaltres ens neguem a veure. Tenim el Maresme, o el Vallès Oriental, plenament desatesos, però en ells oficialment "no hi ha demanda". Aquesta és la decadència barcelonina: la construcció d'una cara capital global amb una enorme perifèria desatesa. Madrid s'expandeix, Barcelona implosiona. En ordre creixent es diu que hi ha: mentides petites, mentides grosses i estadístiques. Doncs bé, afegiu-hi un nou graó... la planificació territorial!

“La decadència barcelonina és la construcció d'una cara capital global amb una enorme perifèria desatesa

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'50 tones de terror'

■ No puc dir que l'article *50 tones de terror* del dijous 15 de març m'ha recordat el que va passar a Barcelona fa 80 anys, perquè els que ho vàrem passar no el podrem oblidar mai. El bombardeig va començar al vespre del primer dia. Recordo que la meua mare i jo rentàvem els plats del sopar. Èrem al c/ Aribau, entre Diputació i Consell de Cent, i durant aquests tres dies va caure una bomba a Muntaner-Aragó i a Consell de Cent, on hi havia les oficines del Barça. Al jardí de la universitat van caure dues bombes i a Balmes-Gran Via, la gran destrucció. Recordo que un gerro que hi havia sobre una taula va explotar. No va quedar cap vidre sencer en tot el barri. Churchill va dir que érem molt valents, no deuria sentir els xiscles que fèiem. Al cap d'un moment el carrer

Aribau es va omplir d'ambulàncies i camions que portaven els cossos destrossats cap al Clínic. L'horror va durar tres dies. I pensar que, al culpable d'aquests assassinats, el portaven "bajo palio".

NÚRIA ROSELL I ROVIRA
Barcelona

Com ens sentim les persones amb SD?

■ Les persones amb síndrome de Down (SD) tenim sentiments. Quan m'assabento que hi ha persones a qui no han permès entrar a un *pub*, allotjar-se en un hotel o no poden votar pel simple fet de tenir SD, em sento trist i humiliat. I no només per la discriminació que això representa; sinó perquè la societat s'ha deixat perdre l'oportunitat de conèixer-nos. Si ens haguessin conegut una mica, no ens haurien marginat.

Us proposo un exercici: que

les persones que no teniu discapacitat intel·lectual us poseu a la pell d'una persona amb SD. Per exemple, com us sentiríeu si no us deixessin allotjar en un hotel tot i tenir reserva? Qualsevol discriminació posa en perill la nostra autoestima. Posar-se a la pell de l'altre significa ser comprensiu i entendre què li pot passar i acompanyar-lo en els mals moments. Em preocupo quan veig que una altra persona està plorant o ho passa malament. Posar-se a la seva pell, intentar comprendre-la i ajudar-la no és tan difícil. En definitiva, el que no vols que et facin a tu, tu no ho facis als altres. Així de simple.

ANDY TRIAS TRUETA
Barcelona

Badalona del Besòs?

■ Badalona i Sant Adrià són dues ciutats —municipis— veïnes que comparteixen projec-

tes metropolitans per resoldre els seus problemes comuns. Cal afegir-hi que Badalona sobrepassa amb extensió, població, activitat comercial i cultural Sant Adrià però ens sorprèn quan el meteoròleg Francesc Mauri en algunes ocasions diu "Badalona del Besòs" o "el Besòs de Badalona" per situar al espectadors del *Telenotícies*. El Besòs passa per Santa Coloma de Gramenet i desemboca a Sant Adrià. Seria més propi que parlés de les influències que pot tenir el riu sobre la ciutat amiga Badalona, que les deu tenir. Però el més lògic és dir el Besòs de Sant Adrià o el nom oficial Sant Adrià de Besòs, que és on desemboca el riu. Agrairíem a Francesc Mauri, gran meteoròleg, que rectificés aquest detall, que per als adrianencs té la seva importància.

JAUME VALLÉS
Sant Adrià de Besòs
(Barcelonès)